

Václavák

Dveře na balkon se tiše otevřely. Olda dokončoval nápis na dlouhém pruhu látky a byl tím zaujatý, že si ničeho nevšiml.

„Baf!“ udělala na něho Máňa, která tou nezvyklou cestou vešla do jeho pokoje. Olda sebou trhl, ale poznal Máňu a usmál se na ni. Máňa měla vstup balkonem dovolený – a naopak.

„Co to děláš?“ zajímala se Máňa o jeho práci. „Co to má, prosím tě, znamenat? *Mám poslaneckou kůži?*“

„Až uvidíš, na čem to bude připevněné, dojde ti to se vši parádou!“ ujišťoval ji.

„Vidím, že to vypadá jako nějaký transparent,“ prohlížela si jeho práci. „Ale nějak to nechápu!“

„Tam je druhá půlka,“ ukázal jí stranou. „Rozviň si ji!“

Máňa ho ze zvědavosti poslechla.

„*Volte mě, jsem chytřejší!*“ přečetla to udiveně.

„Pamatuješ se snad ještě, jak jsem Alexijejovi navrhoval, že přitáhnu na Václavák dinosaura?“ připomněl jí. „Oba tyhle transparenty pasují na hřbet stegosaura, před půlhodinou jsem si jednoho přeměřoval. Uděláme pro televizi parádní šou. To budou Pražani čubrnět! Půjdeš se mnou? Jen co to uschne!“

„Týýý to bude vodvaz!“ vyhrkla obdivně. Byla pro dřív než jí to nabídl. „Mohl jsi to na ně namalovat rovnou, na těch pískově žlutých by se to vyjímallo nejlíp,“ připomněla mu.

„Kde je mám zrovna teď nahánět?“ pokrčil rameny. „Víš přece, že je tam strakatých přesila.“

Olda navázal na transparenty popruhy, sbalil je, pak přivolal telepaticky Čerta a následován Máňou a Čertem, který u toho nemohl chybět, vyšel na balkon. Nevybral si ale nejlepší počasí. Vypadalo to na déšť, oblohu pokrývaly mraky a foukal vítr jako před bouřkou. Olda to ale ignoroval, zavřel balkónové dveře zvenčí telekinezí a za okamžik stoupali do výšky. Prolétli bránou, pak druhou. V Dinosaurii bylo světleji, obloha byla bez mráčku

a slunce pěkně připalovalo. Olda se z výšky rozhlížel po vhodných cílech a brzy ukázal šikmo dolů.

„Támhle toho si vezmeme!“ ukázal jí dolů.

„To přece není stegosaur!“ upozornila ho.

„Není, ale ankylosaur je lepší!“ řekl Olda. „Jeho koule na konci ocasu budí ještě větší respekt než pouhé trny.“

Snesli se dolů. Ankylosaur se ohlédl, ale nepřipadali mu nebezpeční. Odvrátil se a rozvázně okusoval keřík před sebou.

„Přehodíme mu to přes hřbet a jedeme!“ navrhol Olda.

Rozvinuli transparenty a přehodili je přes ankylosaura. Olda zkoušel zachytit popruh o dinosauří ostny, trčící ze zad za krkem, Máňa se vznášela nad ještěrovým hřbetem. Ankylosaur si jich nevšímal, nepřipadali mu hodní jeho pozornosti. Což byl parádní omyl, omluvitelný jen malým mozečkem. Na podobný handicap se Máňa s Oldou vymlouvat nemohli.

„Pozor, nelez za něho, zezadu je nebezpečnej!“ varoval Olda Máňu. Ta už našťestí zachytila popruh za další výstupky dinosauřího hřbetu a vznesla se výš.

„Ty transparenty jsou malé,“ zhodnotila to z výšky.

„Stegosaur, co jsem ho měřil, byl menší,“ vysvětloval to ochotně Olda. „Ale to je snad jedno, tenhle bude lepší.“

„Co teď?“ obrátila se Máňa na Oldu.

„Prohodíme ho bránou,“ odvětil Olda. „Ve světě Xijtra je tu právě planina, potřebujeme popojet kus po slunci. Čerte!“

Černý pejsek čekal jen na povel. V okamžení přistál na širokém ještěřím hřbetě mezi kostěnými hroty jeho krku.

„Ňaf, Ňaf, jedeme!“ začal ankylosaura povzbuzovat. Ten si ho ale vůbec nevšímal a dál okusoval keřík.

„Nechce se mu, lenochovi!“ komentoval to Čert. „Budu ho muset popohnat!“

Neměl opratě ani bič, ale věděl si rady. Změnil se náhle v klubko modrého ohně. Ankylosaur vyskočil všema čtyřma do výšky jako býk na rodeu, aby ohnivého psa shodil. Nepodařilo se mu to a vyrazil přímo před sebe s psíkem za krkem.

„Pozor, jdeme k chobotnicím!“ upozornil Oldu a Máňu, letící za ním a otevřel si modravou bránu. Dinosaur v rychlém běhu nestačil zabrzdit ani změnit směr. Proběhl modrou elipsou do planiny v sousedním světě a brána se za ním zavřela. Olda s Máňou proletěli jinou bránou, otevřenou ve výšce. Dinosaur, úplně vyvedený z míry, zůstal nerozhodně stát. Překvapilo ho, kde se ocitl, neznal to tu.

„Otevřete si bránu ve výšce a podívejte se, kde jsme!“ požádal Čert své lidské kamarády. Olda otevřel bránu ze světa Xijtra na Zem, nahlédl do ní, ale hned ji zrušil.

„Otoč ho na sever!“ poradil Čertovi. „Objevili byste se přímo v kolejišti Hlavního nádraží. Sto metrů tímhle směrem a jste přímo v parku.“

„Není tam moc lidí?“ staral se Čert.

„Teď zrovna ne,“ ujišťoval ho Olda. „Na Zemi prší.“

Čert pobídl svého oře, ankylosaur tentokrát vyrazil hned. Neběžel přesně ve směru, kterým prve Olda ukazoval, ale Olda Čertovi shora potvrdil, že drobná odchylka nebude vadit. Na okamžik otevřel si ve výšce další bránu, podíval se dolů, pak bránu uzavřel a zavolal telepaticky na Čerta:

„Pět metrů a můžeš!“

Pět metrů ale bylo na Čerta příliš složité určení.

„Kolik?“ obrátil se bezradně za sebe nahoru na Oldu.

„Na co čekáš?“ peskoval ho Olda. „Jsi na kraji parku!“

Čert otevřel další bránu, dinosaur za ní překvapením opět zastavil. Olda musel počkat, až se brána dole zavře, až pak mohl otevřít druhou nahoře, kterou proletěl spolu s Máňou. Pohledem dolů zjistil, že je vše v pořádku, ačkoliv překvapení bylo tentokrát oboustranné. Nebo ještě lépe – všestranné.

Uprostřed křižovatky stál znenadání ankylosaur velikosti autobusu. Polekaně všema čtyřma zabrzdil a zděšeně se kolem sebe rozhlížel. Stejně zděšeně se asi tvářili řidiči automobilů, kteří před křižovatkou také brzdili, aby do obludy nenajeli.

„Výborně, Čerte!“ povzbudil Olda shoda psíka. „Otoč ho pomalu do Opletalovy ulice!“

Čert nevěděl, která ulice je Opletalova, ale vylekaný řidič za ním se znenadání opřel o klakson, až to zavřeštělo. Dinosaur se polekal a vyrazil. Sice do správné ulice, ale rychleji, než měl Čert v úmyslu. Měl co dělat, aby se udržel na houpajícím se hřbetě. Ozývaly se nepříjemné zvuky tříštícího se skla. Splašený ještěř začal polekaně švihát ocasem a protože měl na jeho konci velikou kostěnou kouli s hrboly, vzdáleně připomínající husitský řemdih, začal demolovat automobily, parkující na kraji ulice. Cesta jeho útěku Opletalovou ulicí byla brzy posetá skleněnými kostičkami z rozbitých automobilových oken.

„Zpomal ho!“ křičel Olda na Čerta telepaticky.

„Ale jak?“ tázal se ho bezradný psík. „Neposlouchá mě!“

Ankylosaur se již prořítíl křižovatkou, odkopl automobil, který mu vjel nečekaně z boku do cesty, hřbetním trnem strhl dráty natažené přes ulici a hnal se dál.

„Pozor, ne tak rychle!“ snažila se radit Čertovi i Máňa.

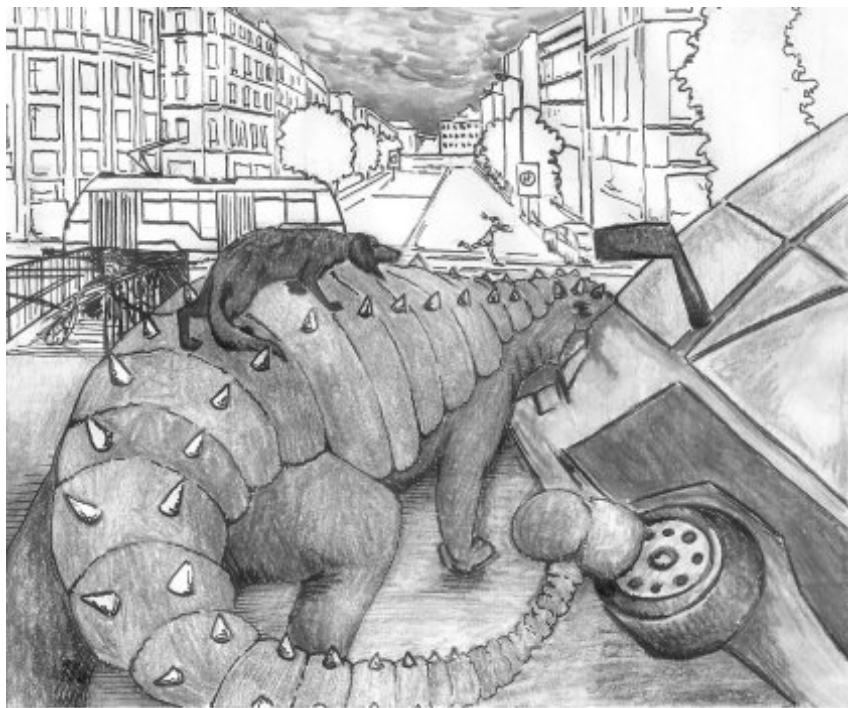
„Vám se to řekne!“ kníknul jí psík v odpověď.

Ankylosaur vběhl na Václavské náměstí a zastavil. Bylo to tu jiné než všude, kde se procházel. Čert využil příležitosti a pobídl ho doprava, směrem k Můstku. Ankylosaur si nevěděl rady, poslechl by jakýkoliv příkaz. Otočil se a váhavě vykročil, ale zkazil to netrpělivý taxík, přijíždějící shora, který zavřeštěl klaksonem přímo za zmateným zvířetem.

Olda správně předvídal, že se zvíře splaší. Nemýlil se, ale neodhadl to dál. Očekával, že se splašený ankylosaur rozběhne úprkem dolů Václavákem, ale živý tank se zatočil na opačnou stranu proti troubícímu taxíku. S neočekávanou svižností udeřil trnovou koulí na konci ocasu s rozmachem shora do kabiny. Zmačkal střechu, až taxikáře přimáčkla pod volant. Ankylosaur vyskočil a vyrazil s psíkem na hřbetě po náměstí dolů. Na zemi zůstaly jen utržené, zmuchlané transparenty.

„Oldo, to bude průšvih!“ vyhrkla zbytečně Máňa.

Bylo už jasné, že to nedopadne dobře. Místo pohodového happeningu pro televizní štáby se před nimi odvíjela katastrofa s milionovými škodami. Čert si nevěděl rady, Olda by chtěl před běžícím zvířetem otevřít bránu do světa chobotnic, jenže dinosaur tancoval na mokré dlažbě jako koza na ledě, ztrácel rovnováhu a odskakoval do stran, otevřít bránu přímo před ním bylo nemožné. Olda s Máňou letěli vysoko a nemohli se snést níž, překážely jim stromy. Zdivočelé zvíře chrochtalo strachy, hnalo se jako slon v příslovečném porcelánu a přitom kolem sebe švihalo obrněným

ocasem. Prásk – a stánek s prodávacem klobás se ošklivě nahnul na chodník. Prásk – na druhé straně se do stran rozletěly střepy z dalšího demolovaného auta. Křáp – vyvrácený reklamní sloup odlétl až na chodník. Lidé v panice uskakovali, kdo mohl, hledal

záchrana v obchodech, ale někteří překvapením ztuhli a kdyby zvíře zamířilo na chodník, nejspíš by mu neuhnuli s cesty.

V té chvíli vjížděla na Václavské náměstí z Jindřišské ulice tramvaj. Dinosaur ji zařadil mezi své nepřátele a vyrazil proti ní. Olda si představil, jak trnová koule na konci dinosauřího ocasu demoluje tramvaj plnou lidí, až se mu strachem sevřel žaludek. Dinosaur ale běžel pár vteřin jakž takž rovně – a Olda nezaváhal. Bílé kolo s modrým okrajem – a Václavské náměstí osiřelo od rozdivočelého veleještěra.

„To bude průšvih,“ vzdychl si odevzdaně Olda. „Přitom ho ani moc lidí nevidělo! Zato škoda je pěkných pár milionů.“

„Co budeme dělat?“ řekla Máňa nerozhodně.

„Zaženeme ho do Dinosaurie!“ pokrčil rameny Olda.

Otevřel ve výšce bránu a proletěli do světa chobotnic, kde Čerta požádal popohnat neposlušné zvíře a vzletět nahoru. Dinosaur zase překvapením zastavil, ale Čert se za ním změnil v klubko modrého ohně, zvíře leknutím vyrazilo do další brány, kterou Olda otevřel přímo před ním.

„To bysme teda měli,“ pokývala hlavou Máňa. „Co teď?“

„Vrátíme se na Zem vypít pohár hořkosti do dna,“ vzdychl si Olda. Čerta poslali domů a letěli do Alexijevovy kliniky.

Najít Alexijeva nebylo obtížné, vyplňoval nějaká lejstra ve své kanceláři. Olda mu kajícně přednesl dnešní nehodu.

„Uličníci!“ vzdychl si Alexijev. „Oba! Nejvíc se divím tobě, Máňo. Nenapadlo vás, že to nedopadne dobře?“

„Kdybychom vzali stegosaura, nenadělal by tolik škody!“ zalitovala Máňa. „Ta ostnatá koule na konci ocasu vzbuzuje už na první pohled respekt, ale když začne doopravdy bušit, je taky hned vidět proč...“

„Škody by možná byly menší, ale byly by také,“ huboval je Alexijev. „Vy nevíte, že si na zvířecí průvody městem netroufají ani zkušený cirkusoví krotitelé? Průvod se slonem přiláká diváky,

ale je s tím spojené takové riziko, že si to riskne málokterý cirkus. A vy nejste zkušený krotitelé ani náhodou!“

„Říkal jsi, že to zkusíme, kdyby nic jiného...“ řekl Olda.

„Považoval jsem to za dobrý vtip,“ vrtěl hlavou Alexijev.

„Nenapadlo by mě, že to skutečně provedete!“

„No jo, ale co teď?“ vzdychla si Máňa.

„Pojišťovna to zaplatí,“ mávl rukou Olda.

„Těžko,“ potřásl hlavou Alexijev. „Pochybuji, že by měl někdo auto pojištěné proti zničení zvířetem, nota bene pravěkým. Kolik těch aut jste vlastně zdemolovali?“

„My ne, to dinosaur!“ hájila se Máňa.

„Na dinosaura to nesvádějte!“ zamračil se Alexijev. „Ten je v tom nevinně jako lilie. Ne že by ta auta neponičil, ale viníkem jste vy, protože jste ho přenesli do neznámého prostředí.“

„Škody budou do milionů!“ povzdychl si Olda.

„Co s tím?“ hledala u Alexijeva bezradně pomoc Marie.

„Hádám, že by se vám tam splášlo každé zvíře,“ uvažoval Alexijev. „Teď jde o nápravu. Něco rozbít, zbaběle utéci a nechat majitelům škodu je čisté uličnictví. Ale přihlásit se dobrovolně na policii jako viníci by zase bylo příliš kruté. Podle mě byste se měli dohodnout s nějakou pojišťovnou, aby majitelům zaplatila škodu s tím, že jí Olda donese od dinosaurů odpovídající obnos ve zlatě. Víím, že jsi proti zneužívání zlata, ale bude to na místě, pochybuji, že jinak seženeš miliony, co vaše legrácka stála.“

„Proč by to nemohla pojišťovna zaplatit jen tak?“ namítal Olda. „Vždyť je to něco jako živelná událost.“

„Pojišťovny živelnou událost zaplatí jen těm, kdo proti ní mají pojistku,“ ujistil ho Alexijev. „Kdo ji nemá, tomu by zbyly oči pro pláč. A kromě toho, když se u takové události dá určit viník, pojišťovna sice škodu zaplatí, ale pak vymáhá náhradu na viníkovi. Tak jako tak tomu neutečete.“

„Ach jo!“ vzdychl si Olda. „Hele, Ivo, nešel bys tam se mnou? Oni se mnou docela určitě jednat nebudou...“

„Šel bych, ale výjimečně nepůjdu,“ zamračil se Alexijev. „Jen kdyby nezbývalo nic jiného. Ale nechci, aby se to spojovalo se jménem kliniky. Mám neblahý dojem, že někdo číhá na naši nejbližší chybu. Bude lépe přemluvit tvého tatínka, aby to s tebou vyřídil, rodiče přece odpovídají za škody svých ratolestí. Jestli se ho bojíš, pošli ho za mnou, já mu to šetrně vysvětlím, aby nechtěl proti tobě uplatňovat drakonické tresty. Naštěstí můžeš škody nahradit, aniž vás to zruinuje.“

„Tak ti tedy »d'«,“ řekl Olda nepřítli nadšeně.

„Nemáš »z«,“ opáčil Alexijev. „Ale nezlob se, uličnictví to bylo, to snad nepopřeš.“

„Nepopírám,“ přikývl Olda. „Byla to moje chyba.“

„A taky moje,“ přidala se k němu solidárně Marie.

„Ty jsi přišla až když to bylo rozjeté!“ připomněl jí Olda.

„Měla jsem tě zastavit,“ namítla. „Mě to ani nenapadlo.“

„To už bychom mezi nás viníky mohli přibrat i Čerta,“ řekl Olda. „Ba ne, napadlo to mě, ty jsi k tomu přišla až když jsem dokončoval přípravu.“

„Ale kdybych ti to rozmluvila, dělal bys to?“

„Už jsem to měl skoro hotové, jen to spustit,“ řekl Olda.

„Nehádejte se, kdo to zavinil!“ napomenul oba Alexijev. „Prvním viníkem je Olda. Manča je druhá v pořadí, třetí jsem já, neměl jsem to považovat za vtip. Příznám, včas mě nenapadlo, co by z toho mohlo být. Čerta, dinosaura ani jiná zvířata na seznam viníků nedávejte. Ale teď jde o nápravu chyby. Oldův tatínek by byl podle mě opravdu nejvhodnější.“

„Dobře, já to zařídím,“ vzdychl si Olda.

„Já ti u tvého táty pomůžu,“ nabízela se Máňa.

„Jak, prosím tě?“

„Svědectvím,“ řekla. „A taky si myslím, že ti přede mnou hned nenaseká.“

„On by mi nenasekal ani tak,“ vzdychl si Olda. „Ale sám nemám dobrý pocit, že mu jen přidělávám starosti...“

„Co se stalo, stalo se,“ řekl Alexijev. „Chlap se má starat, aby napravil, když už se mu něco podaří zkazit.“

„Chlap ano, ale kluk?“ opáčila Máňa.

„Olda tím u mě vyrostl,“ usmál se Alexijev. „Kdybyste jen utekli, nikdo by si vás nevšiml a obviňovat Čerta by nikoho ani nenapadlo. Každý může udělat chybu, ale chlap se pozná podle zodpovědnosti, s jakou se k průšvihu postaví.“

„To ti teda o něco víc »d'«!“ usmál se trochu Olda.

„Pořád nemáš »z«,“ usmál se Alexijev.
